

uden at bebyrde disse med særlig Afgift eller særligt Bævær. — Paa den anden Side skal det indrømmes, at en ubetinget Forpligtelse til Dmdeling paa hele Kjøbstadgrunden, hvor denne, fjernt fra den egentlige By, kun spredt er bebygget, ikke bør paalægges Stationen.

Til § 7.

Det skjønes ikke at være nødvendigt i denne Lov at fremhæve, at Postvæsenet er begrænset i sin Virksomhed ved de Bevillinger, der gives i de finansielle Love, og Udvalget foreslæer derfor, at den sidste Sætning i denne Paragraph udgaaer.

Til § 8.

Udvalget formener, at det ikke vil være nødvendigt at udstrække den nye Forpligtelse, som i denne Paragraph omhandles, for private Befordringer til at medtage og beførge Post videre end til regelmæssige Personbefordringer, og da det i det enkelte Tilfælde kan være en for den paagældende Private meget byrdefuld Forpligtelse at skulle være Postbefordrer til mange Steder, der ligge ved den Vej, han med sin Befordring passerer, og i og for sig indeholder en hidtil ikke bestaaende Indskrænkning i den personlige Frihed, saa tror Udvalget, at Paragraphens Bestemmelser noget skarper bør begrænses. — Udvalget vil derfor stille et Ændringsforslag til denne Paragraph.

Til § 9.

I Postloven af 11te Marts 1851 var Forpligtelsen til Postbefordring for Skibe, som ikke fare i Paketfart, indskrænket til indenrigske Skibe, og det forekommer Udvalget noget tvivlsomt, om Forpligtelsen kan udvides til andre udenrigske Skibe end dem, som gaae i Paketfart; thi med Hensyn til disse kan Forpligtelsen paalægges som Bederlag for, at disse Skibe nyde den samme Frihed med Hensyn til Befordring af Personer og Gods som indenrigske Skibe. — Udvalget skal dog ikke foreslæe nogen Ændring, da det efter det derom i Motiverne til denne Paragraph Anførte tør forventes, at de fornødne Hensyn i hvert enkelt Tilfælde ville blive tagne, hvor der kan

være Spørgsmaal om at gjøre Forpligtelsen gjældende med Hensyn til udenrigske Skibe. — I Almindelighed bemærkes, at Postvæsenet ikke har de Midler til Raadighed til Postbefordring ad Søveien som paa Landet, og at det ikke uden en usforholdsmæssig Udgift vilde kunne fyldestgjøre Trangen til Postbefordring ad Søveien, medens den frie Overenskomst om Befordringen med Privat-skibe lettelig kunde møde Banffelighed, dersom den ommeldte Forpligtelse ikke paalægdes ved Lov.

Til § 12.

I Henhold til, hvad foran i Bemærkningen til § 3 er anført, foreslæer Udvalget, at der som Nr. 2 i Sætsættelsen af Tarten anføres: „Brevfort . . . 4 p.“

For Postanviisninger betales nu for Beløb indtil 25 Rd. 6 Sk., for Beløb fra 25—50 Rd. 12 Sk. og for Beløb fra 50—100 Rd. 18 Sk. — Efter Lovforslaget vil Tarten blive for 25 Rd. 12 Sk., for 50 Rd. 20 Sk. og for 100 Rd. 40 Sk. Dette synes at være en allfor betydelig Forhøielse, og Udvalget formener, at der som Tarteenhed bør fastsættes 20 Rd. istedetfor 10 Rd., saa at Tarten vilde blive for Postanviisninger paa Beløb af indtil 20 Rd. 4 Sk., paa Beløb af indtil 40 Rd. 8 Sk., indtil 60 Rd. 12 Sk., indtil 80 Rd. 16 Sk. og indtil 100 Rd. 20 Sk.

Postvæsenets Bævær med Postanviisninger er paa ingen Maade den samme som med Hensyn til Postforsbud, og ved Anviisningers Benyttelse indgaaer Postvæsenet Nisicoen ved Pengenes Forsendelse mellem Afsendelses- og Modtagelsesstedet.

Med Hensyn til den Forandring i Tarten for Avisforsendelsen og Avisernes Dmdeling, som Lovforslaget indeholder, tiltræder Udvalget ganske, hvad der er anført i Motiverne til Lovforslaget til Begrundelse af den saaledes foreslæede Ordning, af hvilken det tillige kan forventes, at en større Gensartethed i Prisen for Aviser og Tidsskrifter paa Udgivelses- og Modtagelsesstederne vil udvikle sig.

Til § 13.

I 13de Linie foreslæes, at der sættes